

129

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 7 maja 1965 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych.

1. Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 14, poz. 100) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. z 1961 r. Nr 12, poz. 60 i z 1965 r. Nr 14, poz. 100) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst ustawy nie obejmuje następujących przepisów:

- 1) art. 35, art. 36 i art. 40 ustawy z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) w brzmieniu:

„Art. 35. 1. Instytuty naukowe i naukowo-badawcze istniejące w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy poza szkołami wyższymi i Polską Akademią Nauk, działające na podstawie ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38) lub na podstawie art. 47 ustawy z dnia 15 grudnia 1951 r. o szkolnictwie wyższym i o pracownikach nauki (Dz. U. z 1956 r. Nr 45, poz. 205), są sią instytutami w rozumieniu przepisów niniejszej ustawy.

2. W ciągu roku od dnia wejścia w życie ustawy ministrowie sprawujący nadzór nad instytutami, o których mowa w ust. 1, dostosują ich organizację i zasady działania do przepisów ustawy.

3. Stosunek pracy pracowników zatrudnionych w instytutach, o których mowa w ust. 1, w dniu wejścia w życie ustawy pozostaje bez zmiany. Stosunek ten może być zmieniony lub rozwiązany na zasadach i w trybie określonych w niniejszej ustawie.

Art. 36. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie:

1) stanowisko dyrektora, nie odpowiadając wymogom art. 9 ust. 3, albo

2) inne stanowiska wymagające zgodnie z ustawą i przepisami wydanymi na podstawie art. 29 obsadzenia przez pracowników naukowo-badawczych, nie posiadając tych kwalifikacji

— mogą pełnić funkcje na tych stanowiskach do dnia 31 grudnia 1965 r.

2. Stosunek pracy z pracownikami, wymienionymi w ust. 1, może być rozwiązany w trybie przewidzianym w niniejszej ustawie, z tym że brak kwalifikacji uważa się za okoliczność, o której mowa w art. 22 ust. 1 pkt 6.

3. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie stanowiska pracowników nauki, zachowują przysługujące im dotychczas uprawnień, uzyskane na mocy obowiązujących przepisów, aż do czasu weryfikacji, przeprowadzonej zgodnie z art. 16—18, nie dłużej jednak, jak do dnia 31 grudnia 1965 r.

Jednakże:

1) osoby posiadające stopień naukowy lub tytuł naukowy docenta albo tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub zwyczajnego, będące w dniu wejścia w życie ustawy samodzielnymi pracownikami nauki w instytucie, nabywają wszystkie uprawnienia oraz charakter samodzielnego pracownika nauki bez weryfikacji (art. 16 ust. 2),

2) osoby posiadające stopień naukowy doktora oraz osoby, które ukończyły studia wyższe z tytułem magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub z tytułem równorzędnym, będące w dniu wejścia w życie usta-

wy pomocniczymi pracownikami nauki w instytucie, nabywają wszystkie uprawnienia oraz charakter pomocniczych pracowników naukowo-badawczych instytutu bez weryfikacji (art. 17 ust. 2).

Art. 40. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”;

2) art. 2 i art. 4 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 14, poz. 100) w brzmieniu:

„Art. 2. 1. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie:

- 1) stanowiska samodzielnych pracowników nauki,
 - 2) stanowiska samodzielnych pracowników naukowo-badawczych,
- stają się samodzielnymi pracownikami nauko-

wo-badawczymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie stanowiska adiunkta, starszego asystenta i asystenta, nabywają wszelkie uprawnienia adiunkta, starszego asystenta i asystenta na stanowiskach dotychczas zajmowanych.

3. Stosunek służbowy pracowników mianowanych, którzy w myśl ustawy powinni być zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, przekształca się z dniem wejścia w życie ustawy w stosunek pracy oparty na umowie.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia”.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: E. Szyr

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 7 maja 1965 r. (poz. 129).

USTAWA

z dnia 17 lutego 1961 r.

o instytutach naukowo-badawczych.

Art. 1. 1. Instytutami naukowo-badawczymi, zwanymi dalej „instytutami”, są państwowe jednostki organizacyjne, tworzone dla prowadzenia prac naukowo-badawczych w celu rozwoju nauki i działalności gospodarczej, socjalnej, kulturalnej, administracyjnej lub innej.

2. Ustawą objęte są instytuty państwowe działające poza szkołami wyższymi i Polską Akademią Nauk.

Art. 2. Prace naukowo-badawcze instytutów prowadzone są zgodnie z ogólnym kierunkiem i planami ustalonymi w trybie określonym w odrębnych przepisach.

Art. 3. 1. Do zadań instytutu należy prowadzenie prac naukowych i usługowo-badawczych, w zakresie ustalonym w statucie instytutu, a zwłaszcza w dziedzinach mających doniosłe znaczenie dla rozwoju gospodarki narodowej, zdrowia i kultury.

2. Do zadań instytutu może należeć ponadto kształcenie i doskonalenie kadr specjalistów, prowadzenie działalności wydawniczej oraz wykonywanie innych zadań w dziedzinie objętej zakresem działania instytutu.

3. W wykonywaniu swoich zadań instytut powinien działać z uwzględnieniem użyteczności wyników opracowań oraz z zapewnieniem ciągłości i powiązania wyników swoich badań z ich praktyczną realizacją, przy współpracy instytutu we wprowadzeniu w życie rezultatów tych badań.

4. Instytut współdziała w zakresie swojej działalności z innymi instytucjami naukowymi i badawczymi w kraju i za granicą.

Art. 4. 1. Utworzenie instytutu następuje w drodze uchwały Rady Ministrów.

2. Uchwała Rady Ministrów o utworzeniu instytutu określi nazwę, siedzibę i przedmiot działania instytutu oraz wskaże ministra właściwego do sprawowania nadzoru nad instytutem.

3. Rada Ministrów podejmuje uchwałę o utworzeniu instytutu na wniosek zainteresowanego ministra, zaopiniowany przez Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk.

4. Szczegółowy zakres działania instytutu, zakres i sposób działania jego organów, a w szczególności skład, szczegółowy zakres i tryb działania oraz organizację rady naukowej i kolegium instytutu, uprawnienia dyrektora instytutu oraz strukturę organizacyjną instytutu ustala jego statut, nadany przez ministra sprawującego nadzór nad instytutem.

5. Ogólne warunki tworzenia instytutów oraz zasady organizacji i działania instytutów i wykonywania nad nimi nadzoru określi Rada Ministrów.

Art. 5. 1. Minister, sprawujący nadzór nad instytutem, może podporządkować instytut podległemu sobie organowi administracji państwowej, zjednoczeniu, przedsiębiorstwu albo innej instytucji państwowej.

2. Rada Ministrów może poddać instytut nadzorowi wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączono z województwa), organizacji spółdzielczej lub społecznej.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 nadzór nad instytutem wykonywany będzie w zakresie i w sposób, jaki ustalają zasady określone w trybie art. 4 ust. 5; w szczególności zasady te wskażą, który minister będzie wykonywać uprawnienia zastrzeżone w ustawie dla ministra sprawującego nadzór.

Art. 6. 1. Instytut posiada osobowość prawną.

2. Instytut ma prawo używania pieczęci okrągłej z wizerunkiem orła, ustalonego dla godła Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, pośrodku i z napisem w otoku, zawierającym nazwę instytutu.

Art. 7. 1. Instytuty mogą być łączone, dzielone lub likwidowane na podstawie uchwały Rady Ministrów podjętej w trybie określonym w art. 4.

2. Do instytutów podlegających połączeniu lub likwidacji stosuje się odpowiednio przepisy o łączeniu i likwidacji przedsiębiorstw państwowych.

Art. 8. 1. Organami instytutu są dyrektor i rada naukowa.

2. W instytucie działać może ponadto kolegium instytutu.

Art. 9. 1. Dyrektor instytutu zarządza całokształtem działalności instytutu i reprezentuje instytut na zewnątrz.

2. Właściwy minister powołuje i odwołuje dyrektora instytutu oraz — na wniosek dyrektora — jego zastępców.

3. Na dyrektora instytutu i jego zastępcę do spraw naukowo-badawczych może być powołany jedynie samodzielny pracownik naukowo-badawczy.

Art. 10. 1. Rada naukowa instytutu jest organem opiniodawczym i doradczym instytutu w zakresie zagadnień naukowo-badawczych oraz czuwa nad poziomem naukowym działalności instytutu.

2. W szczególności rada naukowa wypowiada się w sprawach kierunków, programów i planów działalności naukowo-badawczej instytutu, opiniuje ważniejsze prace naukowo-badawcze, ocenia wyniki tych prac i postanawia o uznaniu ich za zakończone na zasadach określonych w odrębnych przepisach, rozpatruje sprawozdanie z działalności naukowo-

badawczej instytutu i wykonuje inne funkcje określone w statucie.

3. W skład rady naukowej instytutu wchodzi powołani i odwoływani przez właściwego ministra:

- 1) przewodniczący, którym może być jedynie samodzielny pracownik naukowo-badawczy instytutu lub spoza instytutu albo osoba zajmująca stanowisko profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym,
- 2) członkowie, którymi mogą być samodzielni pracownicy naukowo-badawczy instytutu oraz spoza instytutu, osoby posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy docenta albo zajmujące stanowisko profesora lub docenta etatowego z zakresu dziedziny nauki lub dyscypliny naukowej, stanowiącego główne kierunki prac naukowo-badawczych instytutu, a także wysoko kwalifikowani praktycy z dziedziny objętej zakresem działania instytutu.

4. Skład rady naukowej i liczbę członków rady określa statut instytutu.

5. Ponadto w posiedzeniach rady naukowej biorą udział:

- 1) dyrektor instytutu z głosem stanowiącym,
- 2) zastępcy dyrektora instytutu z głosem doradczym, chyba że zostali powołani na członków rady.

6. Na posiedzenia rady naukowej powinni być zapraszani z głosem doradczym wybitni specjaliści i przedstawiciele jednostek organizacyjnych, działających w dziedzinach objętych lub związanych z zakresem działania instytutu, oraz przedstawiciel odpowiedniego związku zawodowego.

7. Szczególne warunki, którym odpowiadać powinny rady naukowe instytutów uprawnionych do nadawania stopni naukowych, określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, przewidzianego w art. 36 ust. 1.

Art. 11. 1. Kolegium instytutu jest organem opiniującym i doradczym dyrektora instytutu, właściwym do spraw związanych z kierowaniem działalnością instytutu oraz jego gospodarką i administracją.

2. Powołanie kolegium, jego skład oraz zakres i tryb działania określa statut instytutu.

Art. 12. Zasady finansowania działalności instytutów ustala Rada Ministrów.

Art. 13. 1. Do składania w imieniu instytutu oświadczeń w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych wymagane jest współdziałanie dwóch upoważnionych osób.

2. Osobami upoważnionymi są: dyrektor, jego zastępcy oraz pełnomocnicy instytutu w przypadku ich ustanowienia.

3. Instytut może ustanowić pełnomocników uprawnionych do dokonywania czynności prawnych w jego imieniu. Ustanowienie następuje w sposób przewidziany do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych. W instytutach, w których nie powołano zastępców dyrektora, dyrektor ustanawia i odwołuje pełnomocników samodzielnie.

4. Pełnomocnicy działają łącznie lub oddzielnie w granicach umocowania, ustalonych w pełnomocnictwie sporządzonym na piśmie.

5. W sprawach wynikających ze stosunku pracy instytut działa przez jedną z osób wymienionych w ust. 2.

6. Jednostka nadrzędna może upoważnić dyrektora instytutu do samodzielnego składania oświadczeń w szczególnym zakresie.

Art. 14. 1. Egzekucja należności pieniężnych przypadających od instytutów następuje w trybie i na zasadach obowiązujących w przepisach o egzekucji należności pieniężnych od przedsiębiorstw państwowych.

2. Do egzekucji należności, wynikających z orzeczeń państwowych komisji arbitrażowych, stosuje się przepisy szczególne o państwowym arbitrażu gospodarczym.

Art. 15. W instytutach zatrudnieni są:

- 1) pracownicy naukowo-badawczy,
- 2) dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej i do-

kumentaliści służby informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej,

- 3) bibliotekarze dyplomowani,
- 4) pracownicy służby bibliotecznej,
- 5) pracownicy inżynierscy, technicy i inni równorzędni,
- 6) pracownicy administracyjni,
- 7) robotnicy i inni pracownicy fizyczni.

Art. 16. Pracownikiem naukowo-badawczym jest osoba, która posiada kwalifikacje określone w niniejszej ustawie i w przepisach na jej podstawie wydanych i została powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, adiunkta, starszego asystenta i asystenta.

Art. 17. 1. Podstawowym obowiązkiem pracownika naukowo-badawczego jest twórcza praca badawcza, wykonywana zgodnie z planem badań, wewnętrzną organizacją i podziałem czynności oraz regulaminem pracy jednostki organizacyjnej, do której pracownik został przydzielony.

2. Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy instytutu kierują pracami naukowo-badawczymi albo wykonują te prace samodzielnie.

3. Adiunkci, starsi asystenci, asystenci wykonują prace naukowo-badawcze pod kierownictwem samodzielných pracowników naukowo-badawczych.

Art. 18. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

- 1) posiada tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego lub
- 2) uzyskała stopień lub tytuł naukowy docenta albo
- 3) uzyskała stopień naukowy doktora i posiada określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36 staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowym potwierdzającym kwalifikacje kandydata do samodzielnej pracy badawczej.

2. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana również osoba, która ukończyła studia wyższe i posiada określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36 staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej, potwierdzającym jej kwalifikacje do samodzielnej pracy naukowo-badawczej.

3. Kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i ust. 2, stwierdza Główna Komisja Kwalifikacyjna działająca na podstawie ustawy o Polskiej Akademii Nauk.

Art. 19. Na stanowisko asystenta, starszego asystenta lub adiunkta mogą być powołane osoby:

- 1) które uzyskały stopień naukowy doktora lub
- 2) które ukończyły studia wyższe i wykazały się zdolnościami i przydatnością do prac naukowo-badawczych w instytucie oraz posiadają określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36 staż pracy zawodowej.

Art. 20. Rada Ministrów może określić w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36 szczególnie uzasadnione przypadki, w których na stanowisko pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba nie odpowiadająca warunkom określonym w art. 18 i 19.

Art. 21. 1. Samodzielných pracowników naukowo-badawczych zatrudnia się w instytucie w drodze mianowania.

2. Adiunkt, który uzyskał stopień doktora, może być zatrudniony albo w drodze mianowania, albo na podstawie umowy o pracę.

3. Bibliotekarze dyplomowani i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej mogą być zatrudnieni w drodze mianowania lub na podstawie umowy o pracę.

4. Wszystkich innych pracowników zatrudnia się w instytucie na podstawie umowy o pracę.

5. Pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w innej instytucji na podstawie mianowania mogą być zatrudnieni dodatkowo w instytucie tylko na podstawie umowy o pracę.

Art. 22. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika

naukowo-badawczego powołuje i odwołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową instytutu.

2. Adiunktów, starszych asystentów i asystentów powołuje dyrektor instytutu. Powołanie następuje po stwierdzeniu przez radę naukową instytutu, że ubiegający się kandydat odpowiada warunkom określonym w art. 19.

3. Adiunkta ze stopniem doktora w drodze mianowania powołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu.

Art. 23. 1. Pracownik naukowo-badawczy mianowany w instytucie może być przeniesiony na odpowiednie stanowisko do pracy w zakresie tej samej specjalności naukowej do innego instytutu, innej jednostki organizacyjnej wymagającej zatrudnienia pracowników naukowo-badawczych (art. 39), Polskiej Akademii Nauk albo szkoły wyższej lub wyższej szkoły zawodowej.

2. Przeniesienie następuje na prośbę lub za zgodą zainteresowanego. W wyjątkowych przypadkach w razie konieczności zapewnienia należytej obsady stanowisk pracowników naukowo-badawczych, zniesienia lub przekształcenia instytutu albo też przeprowadzenia w instytucie innych istotnych zmian organizacyjnych lub jeśli wymaga tego kształenie kadr w szkolnictwie wyższym, można przenieść pracownika naukowo-badawczego, który nie wyraził na to zgody.

3. Przeniesienia dokonuje organ właściwy do mianowania w nowym miejscu pracy w porozumieniu z organem właściwym do mianowania w dotychczasowym miejscu pracy zainteresowanego. Przed wydaniem decyzji należy zasięgnąć opinii odpowiednich rad naukowych.

Art. 24. 1. Pracownik naukowo-badawczy mianowany w instytucie może być zobowiązany w zakresie swojej specjalności naukowej i w ramach ogólnego wymiaru zajęć obowiązkowych do pracy w innym instytucie naukowo-badawczym lub placówce naukowej Polskiej Akademii Nauk, w szkole wyższej lub w wyższej szkole zawodowej.

2. Decyzje na podstawie ust. 1 wydaje minister sprawujący nadzór nad instytutem; w przypadku gdy pracownik ma być zobowiązany do pracy w instytucji nie podlegającej temu ministrowi, decyzja, o której mowa w ust. 1, zostaje podjęta w porozumieniu z zainteresowanym ministrem lub Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

Art. 25. 1. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 65 lat życia, może być rozwiązany na prośbę pracownika z zachowaniem praw emerytalnych.

2. Stosunek służbowy rozwiązuje się z pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 70 lat życia.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 rozwiązanie stosunku służbowego następuje po 3-miesięcznym wypowiedzeniu.

4. Na wniosek rady naukowej instytutu zgłoszony za zgodą samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, zaopiniowany przez dyrektora instytutu, minister może przedłużyć czas trwania stosunku służbowego z samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 70 lat życia, na dalsze okresy trzyletnie. W razie nieprzedłużenia stosunku służbowego na dalszy okres trzyletni stosunek służbowy ulega rozwiązaniu.

Art. 26. 1. Stosunek służbowy z mianowanymi pracownikami naukowo-badawczymi podlega rozwiązaniu:

- 1) na prośbę pracownika, zgłoszoną nie później niż na trzy miesiące przed terminem rozwiązania,
- 2) w razie choroby pracownika, powodującej trwałą niezdolność do pracy naukowo-badawczej, stwierdzoną orzeczeniem właściwych organów określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Plac; zwolnienie następuje po upływie trzech miesięcy od daty wydania prawomocnego orzeczenia,
- 3) w przypadkach likwidacji lub podziału instytutu albo

połączenia z innym instytutem; rozwiązanie stosunku służbowego następuje po 3-miesięcznym wypowiedzeniu,

4) w przypadkach wyjątkowych, gdy działalność naukowo-badawcza pracownika pozostaje w rażącej sprzeczności z zadaniami instytutu lub obowiązkami pracownika naukowo-badawczego.

2. Organ właściwy do mianowania może zwolnić z zajmowanego stanowiska pracownika naukowo-badawczego, który nie zastosował się do decyzji o przeniesieniu na inne stanowisko, w przypadku określonym w art. 23 ust. 2.

Art. 27. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym rozwiązuje się z mocy prawa w razie:

- 1) prawomocnego ukarania w trybie dyscyplinarnym karą dyscyplinarnego zwolnienia ze służby lub wydalenia ze służby,
- 2) pozbawienia tytułu naukowego,
- 3) prawomocnego skazania na utratę praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.

Art. 28. Pracownik naukowo-badawczy powołany na funkcję kierowniczą w instytucie może być odwołany z tego stanowiska przez organ, który go powołał; odwołanie to nie powoduje rozwiązania jego stosunku służbowego jako pracownika naukowo-badawczego.

Art. 29. 1. Pracownik naukowo-badawczy instytutu może poza swoimi zajęciami w instytucie wykonywać inne stałe zajęcia zarobkowe na zasadach, jakie zostaną określone w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36.

2. Samodzielnemu pracownikowi naukowo-badawczemu może używać, na zasadach określonych w rozporządzeniu przewidzianym w art. 36, zwolnienie od zajęć w instytucie na czas oznaczony dla prowadzenia pracy naukowej lub dydaktycznej. Zwolnienia nie przekraczającego 3 miesięcy w roku udziela dyrektor instytutu, a na czas dłuższy — właściwy minister na wniosek lub po zasięgnięciu opinii dyrektora instytutu.

Art. 30. 1. Na stanowisko bibliotekarza dyplomowanego może być powołana osoba, która posiada tytuł magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny, odpowiedni staż pracy bibliotecznej, złożyła egzamin biblioteczarski lub została zwolniona od tego egzaminu w przepisany trybie.

2. Bibliotekarzami dyplomowanymi są:

- starszy kustosz dyplomowany,
- kustosz dyplomowany,
- adiunkt biblioteczny,
- asystent biblioteczny.

Art. 31. 1. Na stanowisko dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej może być powołana osoba, która posiada tytuł magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny, odpowiedni staż pracy dokumentacyjnej, złożyła egzamin lub została zwolniona od tego egzaminu w przepisany trybie.

2. Dyplomowanymi pracownikami dokumentacji naukowej są:

- starszy dokumentalista dyplomowany,
- dokumentalista dyplomowany,
- adiunkt dokumentacji naukowej,
- asystent dokumentacji naukowej.

Art. 32. 1. Pracownik naukowo-badawczy instytutu otrzymuje uposażenie na zasadach, które określa Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

2. Pracownik naukowo-badawczy instytutu korzysta z uprawnień przyznanych pracownikom naukowo-dydaktycznym wymienionym w art. 83 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1965 r. Nr 16, poz. 114):

- 1) z uprawnień do urlopu wypoczynkowego,
- 2) z pomocy leczniczej,
- 3) z prawa do dodatkowej powierzchni mieszkalnej,

4) z prawa do zaopatrzenia emerytalnego dla siebie i członków rodziny.

3. Pracownikowi naukowo-badawczemu instytutu można udzielić płatnego urlopu w celach związanych z podnoszeniem jego kwalifikacji, a w uzasadnionych przypadkach przyznać stypendium.

Art. 33. Postanowienia art. 21 ust. 5 oraz art. 32 ust. 2 pkt 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i bibliotekarzy dyplomowanych, a w przypadkach powołania ich w drodze mianowania ponadto art. 22 ust. 3, 23, 25, 26—28, 34 i 35.

Art. 34. 1. Pracownik naukowo-badawczy instytutu podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie swych obowiązków i uchybienie godności pracownika naukowo-badawczego. Przepis ten nie dotyczy pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę.

2. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) nagana z pozbawieniem na czas od jednego roku do trzech lat prawa zajmowania kierowniczego stanowiska w instytucie,
- 4) dyscyplinarne zwolnienie ze służby,
- 5) wydalenie ze służby.

Art. 35. W sprawach nie unormowanych w niniejszej ustawie lub w przepisach wydanych na jej podstawie do stosunku służbowego pracowników naukowo-badawczych w instytutach stosuje się odpowiednio przepisy o państwowej służbie cywilnej lub inne przepisy.

Art. 36. 1. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia przepisy wykonawcze do art. 10 i 15—34 ustawy.

2. W szczególności przepisy wydane na podstawie ust. 1 ustalą:

- 1) kategorie stanowisk pracowników naukowo-badawczych, ich podstawowe obowiązki, warunki i tryb ich powoływania i awansowania, zasady i sposób określania i zaliczania stażu pracy, zasady i warunki ustalania czasu pracy i wykonywania zajęć zarobkowych poza zajęciami w instytucie, warunki i tryb obniżania czasu pracy oraz udzielania płatnych urlopów i stypendiów dla celów podnoszenia kwalifikacji,
- 2) zasady zatrudniania i wynagradzania pracowników określonych w art. 15 pkt 2—7,
- 3) organy dyscyplinarne i ich organizację, tryb postępowania dyscyplinarnego oraz zasady i tryb wykonywania kar dyscyplinarnych i ich darowania i zatarcia,
- 4) staż pracy wymagany do powołania na pracowników naukowo-badawczych osób, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 oraz w art. 19 pkt 2, a także przypadki powołania na pracowników naukowo-badawczych osób, nie odpowiadających warunkom określonym w art. 18 i 19.

3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną ustalone ponadto:

- 1) postanowienia szczególne dotyczące dodatkowego zatrudnienia w instytucie na podstawie umowy o pracę pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych na stanowiskach takich pracowników w innym instytucie, Polskiej Akademii Nauk i szkolnictwie wyższym lub na stanowiskach pracowników naukowo-dydaktycznych w tym szkolnictwie,
- 2) postanowienia szczególne dotyczące warunków, jakim powinni odpowiadać kandydaci na bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, oraz warunków zatrudniania w instytutach naukowo-badawczych bibliotekarzy dyplomowanych, dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i dokumentalistów służby informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej.

Art. 37. Instytutowi może być przyznane uprawnienie do nadawania stopni naukowych w trybie i na warunkach określonych w przepisach o stopniach naukowych i tytułach naukowych.

Art. 38. Pracownik naukowo-badawczy instytutu lub jednostki organizacyjnej, określonej w art. 39 ust. 1, może uzyskać tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych.

Art. 39. 1. W państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych nie będących instytutami, których planowa działalność wymaga prowadzenia prac naukowo-badawczych w rozumieniu art. 3 lub koordynacji tych prac, a w szczególności w centralnych branżowych i zakładowych jednostkach organizacyjnych powołanych dla celów naukowo-badawczych, w bibliotekach, archiwach i w muzeach mogą być zatrudnieni pracownicy naukowo-badawczy.

2. Do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 16—20 oraz art. 21—29, art. 32, art. 34—35. Postanowienia szczególne w tym przedmiocie określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, o którym mowa w art. 36.

3. Wykaz jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, ustala Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki na wniosek zainteresowanych ministrów.

4. W jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, może być powołana rada naukowa przez właściwego ministra.

5. Do rad naukowych w jednostkach, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 10.

Art. 40. 1. Rada Ministrów może określić zasady dotyczące organizacji i działalności wojskowych instytutów naukowo-badawczych podległych Ministrowi Obrony Narodowej w sposób odmienny od przepisów niniejszej ustawy, o ile uzasadnia to charakter tych instytutów.

2. Prawa i obowiązki oraz stosunki służbowe oficerów w czynnej służbie wojskowej, będących pracownikami naukowo-badawczymi w instytutach naukowo-badawczych i jednostkach organizacyjnych wymienionych w art. 39 ust. 1, podległych Ministrowi Obrony Narodowej, określają przepisy o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych.

3. Warunkiem powołania na stanowisko pracownika naukowo-badawczego jest posiadanie kwalifikacji określonych w niniejszej ustawie. Kwalifikacje, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, stwierdza Rada Wyższego Szkolnictwa Wojskowego, ustanowiona w art. 5 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 102).

Art. 41. Na wniosek organizacji społecznej lub spółdzielczej Rada Ministrów może rozciągnąć przepisy niniejszej ustawy na instytuty naukowo-badawcze prowadzone przez tę organizację.

Art. 42. Przepisy ustawy dotyczące ministrów stosuje się odpowiednio do:

- 1) przewodniczących komisji i komitetów sprawujących funkcje naczelnych organów administracji państwowej,
- 2) kierowników urzędów centralnych.

Art. 43. W sprawach przekazanych w ustawie do przepisów wykonawczych obowiązują do czasu ich wydania przepisy dotychczasowe, jeżeli nie są sprzeczne z postanowieniami ustawy.

Art. 44. Traci moc:

- 1) ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o tworzeniu instytutów naukowo-badawczych dla potrzeb gospodarki narodowej (Dz. U. Nr 5, poz. 38),
- 2) ustawa z dnia 3 czerwca 1947 r. o utworzeniu Polskiego Instytutu Spraw Międzynarodowych (Dz. U. Nr 43, poz. 227).